

stattes med en Udgift, som, selv om den er højere, i Længden vil vise sig billigere, nemlig til Granit i Stedet for til Sandsten. Nu viser det sig ved Undersøgelser, som det paagældende ærede Medlem af Finansudvalget har anstillet, at det er saa langt fra dyrere at anvende Granit end Sandsten, at man tværtimod vil kunne præstere den tilsvarende Vase, Pilaster eller Balustrade 5—10 pCt. billigere i Granit end i Sandsten. Dertil kommer, hvad jeg vil erindre om, at det ved Finanslovens 1ste Behandling med stærk Tilslutning fra forskellige Sider blev udtalt, at det vilde være saare ønskeligt, om Staten og alle andre offentlige Institutioner i videst muligt Omfang kom den betrængte bornholmske Stenindustri til Hjælp. Under disse Omstændigheder har Udvalget — uden at ville forsøge at paatvinge den højtærede Minister noget bestemt Standpunkt i denne Sag — ønsket at lægge et meget varmt og stærkt Ord ind for den bornholmske Granit til Anvendelse i det Formaal, her er Tale om. Jeg ved nok, at man derimod vil indvende, at man ikke kan stille Granit op lige umiddelbart ved Siden af Sandsten, og navnlig ikke saaledes, at af to Vaser, der skulle være Pendanter, den ene er af Granit og den anden af Sandsten, men dette vil jo med stor Lethed kunne undgaas ved en hensigtsmæssig Disposition.

Der er en Bevilling paa 10,000 Kr. til Brandsikringsforanstaltninger ved Kronborg. Inden for Udvalget har der i det mindste for enkelte Medlemmers Vedkommende været stærk Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt at bevare dette i kunstnerisk Henseende saa overordentlig betydelige Mindesmærke, som Kronborg er, til Kasernebrug. Men da man godt indser, at det at stille Forslag eller blot rejse Tanken derom vil være identisk med en meget betydelig „Forøgelse af Militærudgifterne“, nemlig til Kasertering af det Mandskab, som er paa Kronborg, har man naturligvis ikke villet indlade sig derpaa og er glad over, at det af den Kommissionsbetænkning, der medfølger Forslaget om de 10,000 Kr., synes at fremgaa, at naar visse Foranstaltninger træffes, vil Brandfaren reduceres til et Minimum. Dette maa i øvrigt den højtærede Minister tage paa sit Ansvar. Udvalget tør ikke sige, at vi ere visse paa, at Kronborg er sikret mod Brandfare.

Jeg henleder Opmærksomheden paa en Skrivelse, der er aftrykt i Betænkningen Spalte 1279—80, hvortil der ikke knytter

sig noget Forslag, men som gør Rede for Udbyttet af de Ejendomme, som Frederiks Hospital har i Bredgade, og som viser, at det er et ganske overordentlig ringe Udbytte, Staten har af disse Ejendomme. Jeg beder denne Skrivelse og dens Resultat bevaret og opskrevet i ærede Medlemmers Hjerter med Guldbogstaver, for at vi, naar vi have faaet det ny Frederiks Hospital opført, kunne sikre os, at man virkelig faar Udbytte af de Grunde og de Arealer, som blive frigjorte i Overensstemmelse med de Forudsætninger, man er gaaet ud fra ved Lovens Vedtagelse.

Spalte 1287—88 er der af den højtærede Kultusminister stillet Forslag om Bevilling til en Konkurrence om en national-økonomisk Docentplads i det rets- og statsvidenskabelige Fakultet. Jeg henleder kun Opmærksomheden paa denne lille Sag for at gøre det høje Ting opmærksom paa, at naar de have stemt for denne Bevilling, have de faktisk givet Ministeren Løfte om næste Aar at ville bevilge Docentpladsen. Vi ville ikke kunne sige nej dertil, og efter min oprigtige Overbevisning bør vi heller ikke gøre det. Det er sikkert af de forskellige Docentpladser, vi have oprettet i Aar, ikke den, der er mindst Trang til.

Sp. 1303—04 findes en af de meget faa Undtagelser fra den almindelige Regel, at Udvalget har tiltraadt alle Forslag, der ere stillede. Det drejer sig om Forslag fra Krigsministeren, ved hvilket det foreslaas at bevilge en afskediget Sekondløjtnant, Aksel Ravn, en ekstraordinær Understøttelse paa 300 Kr. Dette har Udvalget af principielle Grunde ikke kunnet gaa med til. Jeg skal bemærke, at den ærede Krigsminister har haft god Anledning til at stille sit Forslag, fordi han har haft en direkte Opfordring fra Finansministeren — som ellers skulde være et Udtryk for Sparsommeligheden her i Landet — om at skaffe den paagældende Mand nogle Penge. Udvalget skal gerne erkende, at den paagældende Mand, Sekondløjtnant Aksel Ravn, ikke er særlig gunstig stillet, men Forholdet er ikke desto mindre dette, at Hr. Ravn, der paa Grund af Sygdom, paadragen i den militære Tjeneste, er erklæret for utjenstdygtig, har faaet Invalideforsørgelse efter de derom gældende Love og har opnaaet den højeste Invalideunderstøttelse, som han kunde faa efter Loven, som den nu er. Han har derefter faaet en Funktionærstilling i et herværende større Pengeinstitut, som giver ham en Indtægt af 1,600 Kr. Hans Invalideunderstøttelse andrager omtrent 500 Kr. Under